

Bingül Başarır seramik çalışmalarına 1960 başlarında İstanbul'da başladı. 1962'den bu güne ulusal ve uluslararası sergilere katıldı. Çeşitli kongre ve sempozyumlara davet edildi. Eserleri birçok yabancı yayınlarda ve müzelerde yer aldı. 1982 yılından beri Uluslararası Seramik Akademisi üyesi.

Aldığı ödüller: Prag Uluslararası Seramik Yarışması Altın Madalya (1962), Vichy Uluslararası Resim-Heykel Yarışması Birincilik (1974), Clermont-Ferrand Uluslararası Yarışma Grup Birincilik Ödülü Fransa (1974), Faenza Uluslararası Seramik Yarışması Altın Madalya İtalya (1975), Faenza Uluslararası Seramik Yarışması Altın Madalya İtalya (1979), Devlet Resim-Heykel Yarışması Birincilik Ödülü (1992), Mino Uluslararası Seramik Yarışması Şeref Mansiyonu Japonya (1992)

Bingül Başarır started her ceramic efforts in Istanbul in early 1960s. She participated in national and international exhibitions since 1962 until now. Was invited to various conventions and symposiums. Her works were featured in many foreign publications and museums. She is a member of International Ceramic Academy since 1982.

Her awards: Prague International Ceramic Competition Gold Medal Gold Medal (1962), Vichy International Art-Sculpture Competition First Prize (1974), Clermont-Ferrand International Competition Group First Prize France (1974), Faenza International Ceramic Competition Golden Medal Italy (1975), Faenza International Ceramic Competition Gold Medal Italy (1979), State Art-Sculpture Competition First Prize (1992), Mino International Ceramic Competition Honorable Mention Japan (1992)

Röportaj - Fotoğraflar / Interview - Photos

Şerife Deniz Ulueren

serifel@serfed.com

Yılların Seramik Ustası Bingül Başarır

Long Time Ceramic Mistress
Bingül Başarır;

Çamur yoğurup, sazdan, mısır sapından sandaletler, şapkalar yaparken henüz beş yaşındaymış. Ressam olma arzusuyla yaşarken, kendini seramik atölyesinde, toprağın içinde bulmuş. Yılların seramikçisi Bingül Başarır, sanat yaşamında 45 yılı geride bıraktığı şu günlerde, hala dünyanın bir numaralı seramik kitaplarında yer almanın da gururunu yaşıyor şüphesiz. Dünya seramik siteleri ve kitapları ondan o kadar çok bahsetti ki, artık İzmir'deki atölyesinde onu ziyaretimiz kaçınılmaz olmuştur. Urla'da yaşamını sürdüren seramik ustası, belki de en çok Türkiye'de hatta İzmir'de yaşamının acısını çekiyordu ama yine de mutluydu. Gelen teklifleri değerlendirseydi, dünyada farklı yerlerde olabilirdi, bunu kendisi çok iyi biliyor. Türkiye'nin ve seramiğin gururu Bingül hanımla atölyesinde sıcak sohbetiyle keyifli dakikalar geçirdim. Seramik Türkiye dergisine sizlerle paylaştığım sıcak dakikaları aktarmaksa benim için onur verici olan yanı.

She was just five years old when she made sandals and hats from rushes and corn stalks. While living with desire to become a painter, she found herself in the ceramic studio, involved with earth. Long time ceramic fine artists Bingül Başarır must indeed be living the pride of being cited in the leading ceramic books of the world, these days when she has left behind 45 years in her life of art. World's ceramic web sites and books mentioned her so often that it became inevitable for us to visit her in her İzmir studio. The ceramic mistress, leading her life in Urla, may be was hurt most by living in Turkey, even in İzmir but she was still happy. She knows full well that if she exploited the offers she got, she could have been in different places in the world. I spent pleasurable moments with Bingül Hanım, the pride of Turkey and ceramics as we chatted warmly in her studio. It gives me pride to share these warm minutes I had with her with you in Ceramic Turkey Magazine.

Şerife Deniz Ulueren: Sizin seramik hikayeniz nasıl başladı?

Bingül Başarır: Çocukluğumdan beri elime geçen her malzemeyi biçimlendirmeye çalışıyordum. Savaş sonrası ailem beni korumak için kardeşimle Adapazarı'ndaki yakınlarımızın yanına gönderdi. Mısır koçanlarıyla binalar yapardım üst üste. Sazlarla arkadaşlarıma sandaletler, şapkalar yapardım. El yeteneğim küçük yaşlarda varmış. O yıllarda çamuru çok sevdiğimi hatırlıyorum. Tozların içinde çıplak ayak zıplamak çok hoşuma giderdi. Kırmızı killi toprakla köy ocağında gördüğüm kap kacak, güveç, tencere ve kapaklarını yaptığımı hatırlıyorum. Ben bu bağlantıyı yıllar sonra kurdum.

Ş.D: En büyük amacınız ressam olmakken, nasıl seramikçi oldunuz?

B.B: Çocuk yaşlarda en büyük amacım ressam olmaktı, babam beni o zamanlar Paris'e gönderecek ve ben orada sergiler açacaktım. Onun ömrü yetmedi ama ben 1965'de Paris'te sergiyi açtım. Gelişmeler çok hızlı oldu, seramikteki ilk yılımda Füreya kendi atölyesindeki sergisinde bana da çalıştığım yerdeki masa üzerinde kendi işlerimi sergileme önerisi getirdi. Ondan sonra Çekoslovakya'da 1962 de uluslararası bir yarışma düzenlenmişti, eserlerimiz akademide toplanacak, ardından jüriden geçecekti. Akademide bölüm başkanı İsmail Hakkı Oygur'dı. Arkadaşlarımla ısrarı ve onun da teşviğiyle Füreya'ya haber bile vermeden jüriye bir eserimi göndermiştim. Ardından jüriden geçmesi beni şaşırtmıştı. Türkiye burada grup olarak gümüş madalya aldı. Füreya, İsmail Hakkı Oygur, Erdoğan Ersen ve ben altın madalya almıştık. Ondan sonra sergi teklifleri ve Büyük Millet Meclisi'nden seramik masa siparişi geldi.

Şerife Deniz Ulueren: How did your ceramic story start?

Bingül Başarır: Since my childhood, I was trying to shape any material I could lay my hands on. After the war, my family sent me and my sister to stay with our relatives in Adapazarı for protection. I used to build buildings with corn stalks on top of each other. I used to make sandals and hats for my friends. In those young ages, I had hand skills already. I remember that I loved clay a lot in those years. I enjoyed to jump barefoot in dust. I remember making pots, casserole pots, pans and lids I saw in the village oven from red clay. I made this connection years later.

Ş.D: How did you become a ceramic artist when you were aspiring to become a painter?

B.B: As a child my greatest aspiration was to be a painter; at that time my father

was going to send me to Paris and I was going to hold shows there. His life span did not suffice but I opened the show in Paris in 1965. Rapid developments took place; in my first year of ceramics, Füreya offered me to exhibit my own works on the desk I worked in her show in her studio. Then, in 1962, an international contest was held in Czechoslovakia. Our works would be gathered in the Academy and then would go through a jury. İsmail Hakkı Uygur was the department head in the Academy. Upon insistence of my friends and with his encouragement, I had sent a work to the jury without even telling Füreya. I was surprised that it went through the jury. Here, Turkey received a silver medal as a group. Füreya, İsmail Hakkı Oygur, Erdoğan Ersen and I received gold medals. Thereafter came show offers and a ceramic table order from the Grand National Assembly.

1962'de Millet Meclisi'nden gelen teklif üzerine, meclisin en büyük iki seramik masasından birini ben yaptım, 150 cm çapında, Cumhurbaşkanlığı salonundaydı. Ardından her şey hızlı gelişti. Tesadüfen sergimi gören dönemin Turizm Bakanı Ali İhsan Göğüş de sergimin Paris'e gönderilmesini istedi. Bana Sen Germain galerilerinin bulunduğu yerde altı ay sonra randevu verildi. Namık Yolga büyük elçiydi, onun sponsorluğunda bu sergi açıldı. Benim seramik atölyelerinde çalışmam mümkün değildi, hepsi Paris'in dışındaydı. Dolayısıyla daha önce dikiş kursuna giderek öğrendiğim, dikişten yararlanmaya çalıştım. Christian Dior Modaevi'ne girdim, haute couture bölümünde çalıştım. Bu arada Mrs Kennedy'nin de gece elbiselerini diktim. İki yıl boyunca bir yandan dikiş dikiyor, diğer yandan galerilerde sergilerimi düzenliyordum. Sergilerim çok ses getirdi, uluslararası yayınlarda yer aldı. Sonra Ankara'ya döndüm. Orada çalışmalarımı sürdürdüm. Evlendim, Lâle ve Oğuz adında iki çocuğum oldu. En değerli eserlerim onlardır.

Ş.D: İlk günden beri uluslar arası bir seramik sanatçısı olacağım diye

hedefiniz varmış.

B.B: Çok zor oldu, ilk çıkışım şansla başladı, iyi değerlendirdim. Daha sonra 1974'de tekrar bir sergiye katıldım. Dışişleri Bakanlığının yardımıyla işlerimi gönderdim. Semih Günver, daire başkanı ve sanatsever biriydi. Ben de sergiye gitmek istediğimi söyleyince, "İşlerin gitsin, senin gitmene gerek yok" dedi. Ben de kendi imkanlarımı zorlayarak sergiyi görmeye gittim, ardından heykel birinciliği ödülü ve para ödülü haberi geldi. Semih bey çok duygulanmış, arkamdan harcırah çıkartıp bana gönderdi. Ödül alınca daha da ilgilendi. 75 yılında Faenza'ya işlerimi gönderdim, oradan da altın madalya ödülü gelince Semih Bey ödül töreni düzenledi. Aynı zamanda Strasburg'a tayin oluyordu, yerine gelen yetkililere Bingül'e destek çıkın demişti. 1979'da yine ödül kazanmıştım, yönetim kişiler değişmişti. Yine ödül törenine gitmem gerekiyordu. İşi önemsemediler, oyaladılar, umursamaz davrandılar. Yine kendi imkanlarımla gittim. O zamanlar yasal olarak 200 dolar veriliyor ve o parayla yurtdışına çıkıyordunuz, tabiki bu yetmiyordu. Büyük zorluklar çektim.

"Sanat ve kültür ile ilgili bir fon oluşturup, yarışmalarda dereceye giren uluslararası sergilere kabul edilen genç seramikçileri yurtdışına göndermek ve desteklemek istiyorum"

"I want to create an art and culture related fund, to send the young ceramic artists who receive awards in contests or accepted to international exhibitions abroad and to give them support"

I made one of the two largest ceramic tables of the Parliament when I got the order from the National Assembly in 1962; it was 150 cm in diameter in Presidency Hall. Afterwards, everything happened fast. Ali İhsan Göğüş, the Minister of Tourism of the period who just happened to see my exhibition asked that my show would be sent to Paris. They gave me a date for six months later at the place where Saint Germain galleries are. Namık Yolga was the Grand Ambassador. This show was opened under his sponsorship. It was impossible for me to work in ceramic studios. All of them were outside Paris. Therefore, I tried to make use of sewing, which I learned by attending sewing courses before. I joined Christian Dior Fashion House and worked in the haute couture section. In the meantime, I sewed the night dresses of Mrs. Kennedy. For two years, I sewed on the one hand and I was holding shows at galleries on the other hand. My shows were a hit; were mentioned in international publications. Then I returned to Ankara and continued my work there. I got married and had two children, Lâle and Oğuz. They are my most valuable works.

Ş.D: You had the aim of becoming an international ceramic fine artist since day one.

B.B: It was very difficult. My first rise was by chance. I made full use of it. Later, in 1974, I joined an exhibition again. I sent my works with the aid of Ministry of the Exterior. Semih Günver was department head and was an art enthusiast. When I told him I wanted to attend the show too, he said; "Let your works go, you don't have to". I went to see the show forcing my own capabilities. Then came the sculpture first prize and money award. Mr. Semih was very touched, had per diem issued for me and sent it to me. When I received the award, he showed even further interest. In 75, I sent my works to Faenza. When the gold medal came from there also, Mr. Semih organized an award ceremony. At the same time, he was being assigned to Strasbourg. He told the officials replacing him to give support to Bingül. I won an award again in 1979. The people in the administration had changed. Again, I needed to go to the award ceremony. They didn't think it to be important, they dragged it on, they didn't care. Again, I went with my own means. Those days, you were given 200 Dollars by law and you would leave the country with that money. Of course, it wasn't enough. I went through great hardship.

Ş.D: Sergilerinizden maddi bir şeyler kazanabiliyor musunuz?

B.B: Mimari seramiklerden ve yurtdışındaki müzelere satın alındığı zaman kazanıyorum. Ayrıca galerilerden teklif gelmesi lazım. Valouris'teki Galeri Madoura'dan sergi teklifi geldiğinde evli ve çocuklu olduğum için teklifi kabul edememiştim. Çünkü orada kalıp çalışmam gerekiyordu. Galeri Madoura Picasso'nun seramiklerini ürettiği atölyeydi. Sanatçılar bu teklifi nasıl kaçırırsın diye şaşırdılar. Sonra Kanada'dan teklif geldi. O zamanlar yerleşeydim çok farklı olurdu. Dünyada farklı bir yere gelmiş olurum. Galerilerle çalışma imkanı da o zaman daha farklı oluyor. Türkiye'de yaşayarak böyle imkanlara sahip olmayı çok isterdim.

Ş.D: Hedeflediğiniz yerde misiniz?

B.B: Çok yaklaştım. Dünya yayınlarına girmek çok büyük başarı. Kasım'da yine Çinli Amerikalı bir editörün yayınlacağı bir kitaba, Dünya Seramik Ansiklopedisi'ne,

Avustralya'da da bir kitaba gireceğim. Ayrıca bu yıl Çin'de 8 ciltlik, dünyadan 112 sanatçıya yer veren, Dünyaca Ünlü Seramik Sanatçıları ve Stüdyoları (World Famous Ceramic Artists and Studios) adıyla yayınlanan bir kitaba ve web sitesine girdim. Bunlar çok gurur verici.

Ş.D: Bugün ile geçirdiğiniz dönemler arasında ne gibi farklar var?

B.B: Bizler yoktan varetтік, ne malzeme, araç gereç, ne de yayınlar, hiçbiri yoktu. Görgü açısından birinden esinlenecek durumda da değildik, tamamen kendi duyarlılığımızla bir şeyler ortaya çıkardık. Yalnız bir açlık ve özlem vardı bizde. Gençlerde bunu fazla göremiyorum. Zirvedekilerle bağlantı kurmak, oraya ulaşmak, onlardan bir şey elde etmek gibi çabaları da yok. Sergilerde daha hiç öğrenci görmedim. Gençler kendilerini çabucak zirvede görüyorlar. Oysa bizler bir şeyler öğrenmek için dağlar taşlar aşırıyorduk.

Ş.D: Can you have any financial gains from your shows?

B.B: I earn from architectural ceramics and when they are purchased for museums abroad. Also, you must get orders from galleries. When a show proposal came from Gallery Madoura in Valouris, I was unable to accept the order as I was married and had children. Because I had to stay and work there. Gallery Madoura was the studio where Picasso made his ceramic works. Artists were astonished saying how can you miss this offer. Then an offer came from Canada. If I had settled then, things would have been different. I would have come to a different place in the world. The opportunity to work with galleries becomes more different then. I would very much like to have such opportunities living in Turkey.

Ş.D: Are you where you aimed at?

B.B: I am very close. Being in world publications is a very big achievement. I will be in a book to be published by a Chinese American editor in November in world ceramic encyclopedia and a book in Australia. Also, this year, I was in a book published by the name of "World Famous Ceramic Artists and Studios" of 8 volumes, featuring 112 artists in the world in China and its web site. These are things to be very proud of.

Ş.D: What are the differences between today and past periods?

B.B: We achieved things from nothing; no materials, tools, equipment, nor publications. We weren't in a position to be inspired by anyone in terms of experience. We just put forward some things all by our own concern. We had only hunger and yearning. But today, I don't see this concern in youth much. They don't have problems like contacting those on top, to reach there, to get something from them. I have never seen a student yet in exhibitions. The youth see themselves on top right away. Yet, we were going over mountains and stones just to learn things.

Ş.D: Gençlere yönelik düşündüğünüz bir projeniz var, bundan bahsedebilir misiniz?

B.B: İki sanat eğitim ve kültür vakfının kurucu üyelerindenim. Gençler için yapmayı hayal ettiğim bir proje var. Sanat eğitim ve kültür ile ilgili bir fon oluşturmak istiyorum. Örneğin yurtdışındaki yarışmalara dia gönderiyor ve sergiye kabul ediliyorsunuz. Sergiyi kitaptan görmekle yeterli olmuyor. Oraya gidip görmek çok etkili oluyor. Yurt dışındaki müzelere gittiğim zaman içim sızlıyor, sanatçılarımız neden burada olmasın diye düşünüyorum. İmkanlarımız hala çok kısıtlı. Sponsorların sayısı artmalı. İhtiyacı olan dışarıdan ilgi görmüş ama gitmeye gücü olmayan sanatçılarımızı desteklemek istiyorum. Gençlerin yurtdışında sergilere gidip, müzeleri, galerileri görmeleri gerekiyor. Her iki yılda bir düzenlenen İzmir Rotary Yıldız Şima ve Halim Şima'nın Rotary Altın Testi adıyla düzenlediği seramik yarışması var, orada Gençlik ödülünü kazanıp dereceye girenleri yurtdışına göndermeye çalışıyoruz.

Ş.D: Seramiğin endüstri ve tasarım boyutu için düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

B.B: 1970'lerden bu yana hep tasarımların kopya olduğunu gördüm. Arge tasarım grubu kurup kendi tasarımlarınızı yapın dedim. Seramiğin içinden yetişmiş, işin ruhunu bilenlerin daha iyi tasarımlar yapacaklarına inanıyorum. Tasarımlarda sanatsal bölümlere de ilgi göstermelerini isterim. Böylece marka olma şansı yaratılmış oluyor.

Ş.D: Duvar panolarında öncülerdensiniz.

B.B: 1960'lı yıllarda Türkiye, kültürel yönden parlak olduğu dönemi yaşıyordu, ben de o dönemi tanıdığım için çok şanslıydım. Uluslararası seramik akademisi üyesi olduktan sonra iki yılda bir kongrelere katıldım. Herkes yaptığı işlerin dialarını gösterirken, ben de duvar panolarımı gösteriyordum, "bu işleri yapma imkanını nasıl buluyorsun" diye şaşıyorlar ve "ne kadar şanslısın" diyorlardı. Bizde geleneksel olduğunu söylüyordum. Amerika'da bir kongreye katılmıştım, Amerika'da duvar panoları çok yaygın değildi, sonradan yaygınlaştı. Türkiye'de Füreya, Atilla, Jale, Cevdet ve ben duvar seramikleri çalışıyorduk. Bir anlamda bu alanda öncüyüz. Bizim çalışmalarımız 60'lı yıllara dayanıyor.

Ş.D: You have a project you are contemplating for the youth; can you tell us about that?

B.B: I am one of the foundation members of two art, education and culture foundations. There is a project I envision for the youth. I want to create a fund relating to art education and culture. For example, you send slides to overseas competitions and you are accepted to the exhibition. It is not enough to see the exhibition from a book. It is very effective to go and see there. When I visit museums abroad, it pains me; I think why shouldn't the works of our fine artists not be exhibited here. Our funds are still very limited. The number of sponsors must increase. I want to give support to our fine artists in need, who receive interest from abroad but have no means to go. The youth have to visit the exhibitions and see the museums and galleries abroad. There is the ceramic contest under the name of Rotary Golden Jug organized every two years by İzmir Rotary's Yıldız Şima and Halim Şima; we are trying to send those winning the Youth award there and those receiving prizes abroad.

Ş.D: May we learn your thoughts on the industrial and design aspect of ceramic?

"Yurtdışında müzelere gittiğim zaman içim sızlıyor, bizim sanatçılarımızın da eserleri neden burada sergilenmesin diye düşünüyorum. İmkanlarımız hala çok kısıtlı. Sponsorların sayısı artmalı. İhtiyacı olan, dışarıdan ilgi görmüş ama gitmeye gücü olmayan sanatçılarımızı desteklemek istiyorum"

"When I visit museums abroad, it pains me; I think why shouldn't the works of our fine artists be exhibited here. Our funds are still very limited. The number of sponsors must increase. I want to give support to our fine artists in need, who receive interest from abroad but have no means to go".

B.B: I saw that since 1970s, designs are all copies. I told them to establish R&D design groups and make their own designs. I believe that those who grown from inside ceramic, who know the spirit of the work will make better designs. I would like them to show interest to artistic parts in designs. This would give the chance to become a brand.

Ş.D: You are one of the pioneers in murals.

B.B: In 1960s, Turkey was in a period that was bright culturally; I was so lucky to get to see that period. After becoming a member of international ceramic academy, I attended conventions every two years. When everybody showed the slides of their works, I was showing my murals; they were surprised saying "How do you get the opportunity to do these works, you are so lucky". I used to tell them it was traditional for us. I had attended a convention in America. Murals were not very popular in America yet; they became so later. In Turkey, Füreya, Atilla, Jale, Cevdet and I were working on wall ceramics. In a sense, we are pioneers of this field. Our works go back to the 60s.

Ş.D: Mimaride seramik eskisi gibi neden ilgi görmüyor?

B.B: O dönemler mimarlar çok söz sahibi ve sanata ilgi duyan insanlardı. Mimarlar proje aşamasında sanatsal yeri tespit edip sanatçılarla temas kurup, birlikte karar veriyorlardı, bunun için bir zaman kısıtlaması olmadığı gibi ücret tartışması da yapılmazdı. Zevkle ve istediğiniz gibi çalışıyordunuz. 1980'lerden sonra bana "binanın cephesine şundan istiyorum" derlerdi. Bu önerilerin bazıları binanın mimarından çok bağımsız ve benim yaklaşımına da uzak öneriler oluyordu. Onları kabul edemiyordum. Eşim de mimar, şehir plancısı ve sanatçı. Onda heykel yeteneği ortaya çıktı, kedi ve köpek gibi hayvan heykelleri yapıyor. Mizah yeteneği var ve bunu heykellerine yansıtıyor. Yakında eşimle birlikte sergiler açacağız.

Ş.D: Son dönem etkinliklerinizden bahsedebilir misiniz?

B.B: İzmir'de ilk defa Aralık'ta Ege üniversitesi kuruluş yıldönümü nedeniyle uluslararası sanat fuarı düzenliyor. Jürideyim, onur üyesi olarak sergiye katılacağım. Yine Konak Belediyesi yeni kültür binasını benimle açmak istiyor, orada bir sergim olacak. Sonra Ören Belediyesi'nin festivaline eşimle birlikte sergimizle katılacağız. İzmir Resim Heykel Müzesi sergi teklif etti. Yurtdışında ise Litvanya ve Estonya'daki toplantı için sergiye hazırlanacağım.

Ş.D: Why isn't ceramic popular in architecture as before?

B.B: Those days, architects were people who had a say on things, who were interested in art. In design stage, architects would designate the artistic space, would contact the artists and decide together. There was neither any time limitation for this, nor would you discuss fees. You used to work enjoying it and you pleased. After 1980s, they started telling me "I want this on the façade of the building". Some of these proposals were quite independent from the architect of the building and removed from my approach. I couldn't accept them. My husband is an architect, urban planner and artist. His talent for sculptures appeared; he makes animal figures like cats and dogs. He has a sense of

humor and reflects these on his figures. Soon, we will hold joint exhibitions with him.

Ş.D: Can we talk about your recent events?

B.B: In İzmir, for the first time in December, an international art fair will be held on account of the anniversary of Ege University. I'm in the jury; I will attend the show as an honorary member. Again, Konak Municipality wants to launch its new culture building with me; I will hold a show then. Then, we will participate in Ören Municipality's festival with our exhibition with my husband. İzmir Paintings and Sculptures Museum made an exhibition offer. I will prepare for the exhibition for the meeting in Lithuania and Estonia.

“Çocuk yaşlarda en büyük amacım ressam olmaktı, babam beni o zamanlar Paris’e gönderecek ve ben orada sergiler açacaktım. Onun ömrü yetmedi ama ben 1965’de Paris’te sergiyi açtım”

“As a child my greatest aspiration was to be a painter; at that time my father was going to send me to Paris and I was going to hold shows there. His life span did not suffice but I opened the show in Paris in 1965”.

Ş.D: Bundan sonraki hayatınızda neler planlıyorsunuz?

B.B: Tarlaya ekdim, şimdi biçiyorum. Benim ve eserlerimin uluslararası yayınlara bu kadar girmesi ürünleri toplama işi. Maddi yönden çok fazla kazanamadım ama manevi yönü çok büyük. Sağlığım yerinde olursa daha devam edeceğim. Bir de şunu dilerdim, bütün insanlar birbirine el versin, büyüme ve dayanışma olsun. Herkesin bir kapasitesi vardır, birini çelmeyerek büyüemezsiniz, ancak el vererek büyüebilirsiniz. Türkiye’de geri kalmamıza neden olan gerçeklerden biri de budur. Dayanışma olması her zaman yararlıdır. Seramikten mezun olmuş başka alanlarda çalışan gençler “ne yapalım” diye sorduklarında üç beş kişi birleşip atölye kurun, yükünüz azalır, paylaşırsınız, sergiler açarsınız, anlayamazsanız ayrılırsınız diye tavsiye ediyorum. Tavsiyemi dinleyenler hep kazandılar.

Ş.D: What are you planning next in your life?

B.B: I sowed and now I am reaping. The part where I and my works are in international publications so much is the reaping part. I didn’t earn much financially but the moral side is very big. I will go on yet if my health is OK. I would also want that all people give a hand that there is growth and solidarity. Everyone has a capacity. You cannot grow by tackling somebody. You can only grow by joining hand. One of the realities causing us to stay behind in Turkey is this. It is always useful to have solidarity. When youth graduating from ceramics working in other fields ask me “What should be do?”, I recommend them to get together three or five people and start a studio that their load would be reduced, they would share, hold shows and they would go their own ways if they can’t agree. Those who listened to me always won.

Ş.D: Sanat yaşam profilinizi bize açarsanız..

B.B: 1963’te Ankara’da ilk sergimi açtığım zamana kadar, öğrencilikten çıkmak üzere olan birinin çabaları vardı.

1964’de kavramsal çalışmalar başladı her yaptığım eser bir duygu ve fikir içeriyordu. O tarihe kadar yapılanlar dekoratif özellikleri olan işlerdi.

1970’lere kadar yaptıklarım özgün eserler ve çalışmalardı. 1975’de İtalya’da ödül kazanan işin adı “değişim”di.

1978’de yaptığım iş; çevre konusuydu. Amerika’daki ırk ayrımı gibi konular işlerime girdi. Duvar panosunda Türkiye’de ilklerdenim. Kömürle yaptığım işler, atık malzemenin bir sanat eserine dönüşmesi, dünyada ilk benim atölyemde oldu, büyük ses getirdi ve müzelere girdi. Bugün de yaptığım işler genetikle ilgili kromozomlar, DNA ve proteinler.

Ş.D: Could you tell us a little about your art life profile..

B.B: Until I held my first show in Ankara in 1963, there were the efforts of someone just getting out of being a student.

In 1964, conceptual works started; each work I did involved an emotion and idea. Those done until then were decorative works.

Those I made until 1970s were original works and efforts. The title of the work which won a prize in Italy in 1975 was “Change”.

The work I did in 1978 dealt with the environment. Themes like race discrimination in America got in my works. I am one of the first in mural in turkey. The works I did with coal, transformation of waste materials into an art work happened in my studio for the first time in the world; had major reverberations and found places in museums. Works I do today involve genetics, hromosomes, DNA and proteins.

“Bizler yoktan varettik. Ne malzeme, araç gereç, ne de yayınlar. Hiçbiri yoktu. Tamamen kendi duyarlılığımızla bir şeyler ortaya çıkardık. Ama bugün gençlerde bu duyarlılığı göremiyorum”

“We achieved things from nothing. No materials, tools, equipment, nor publications. There was nothing. We just put forward some things all by our own concern. But today, I don't see this concern in youth”

Ş.D: Seramik sanatı size göre ne anlam ifade ediyor?

B.B: Seramik sanatı, Plastik sanatlar arasında en geniş yelpazeye sahip olanıdır. Çünkü onda sanatla bilim iç içedir. Resim ve heykelin yanı sıra teknolojiyi de içerir. Bu nedenle seramik mühendisliği ,seramik kimyası ve hatta yüksek teknoloji ile çalışan, ileri seramik diye dalları vardır. Seramikçiler bu yelpaze içinde seçimlerini yaparlar. Kimi yalın bir form seçip,seramik kimyasına odaklanır.Kimi form'u birinci planda tutar. Kimi seramik sanatının sınırlarını zorlamaya çalışır. Kendimi bu bölümde tanımlıyorum. Ayrıca en zor bölümlerinden biri olan mimari seramik panolar çalışmalarımın ağırlık noktasını oluşturuyor.

Ş.D: What is ceramic art to you?

B.B: Ceramic art is the plastic art with the widest range because art and science are intertwined in it. It involves technology alongside of painting and sculpture. Therefore, it has disciplines like ceramic engineering, ceramic chemistry and in fact, advanced ceramic, working with high technology. Ceramic artists make their choices within this range. Some choose a plain form focusing on ceramic chemistry; some holds form in the forefront. Some attempts to push the limits of ceramic arts. I put myself in this section. Also the architectural ceramic panel, which is one of the most difficult areas, is the predominant part of my works.